

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyanthea, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

Vltio

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

Die quæsi si quis solem tenere... Plutarch. Palastricæ corpus humilitate, vt alios deiciant: Ira quidam seipsum vituperant, vt videantur ad pariri familiares, in mor.

Vltio.

DEFINITIO ET ETYMOL.

Vltio vindicare est, & iniuriam non impunitam relinquere. Scientiam. Cura altere ad leg. Aquil. Heb. Nakam, & Dekamah vultus, vltio, vlticendi actus: a verbo Nakam, vindicauit, vltus est, stetit ad vlticendum: & in 4. coniugatione, Hithnakem, vindicauit se, vltus est seipsum.

LOCUS BIBLICI.

Vlticetur David iniuriam seruis factam. 2. Sam. 10. 17. Vltio non querenda. Leuit. 19. 18. Luc. 9. 34. vltionem capere, Dei est. Dicitur. 32. 33. Rom. 12. 19. Heb. 10. 14.

SENTENTIAE HIST.

Vltionis quemadmodum acres, & iusti aculei sunt, qui laceffiti concitantur, acceptum dolorem penitentem cupientes. Val. Max. lib. 9. cap. 10.

Quid forti suauius quam vadicam manu sumere? magnum munus à natura corrupta animum vltione satiare. Iornand. de reb. Geticis.

Vltionis desiderio res proprias in tantum discrimen conicere, minime prudentium est, neque decet casus & occasiones, quas re publica sperare potest, ad vlticendum expectare: imo admodum turpe est indignatione vinci, & in rebus ad imperia spectantibus, summa infamia est, quum imprudentiam detrimentum comitatur. Er. Cypri. d. hist. l. 4.

APHORISMA.

Diogenes interrogatus à quodam, quo pacto maxime posset vlticisci inimicum? Si te ipsum, inquit, probum & honestum virum praestiteris. Hoc qui facit, & sibi prodest maxime, & inimicum maxime discruciat. Nam si fundum conscientiam bene cultum, discruciatur inimicus, quid fiet si te ipsum viderit veris ornatum bonis? Laert. libro 6.

Idem ingressus aliquando iuuenum conuiuium, capite semitonso, non solum non comiter exceptus est, sed multis plagis oausus dimissus est. Quos ille hac ratione est vltus. Nomina iuuenum à quibus fuerat casus, albo inscripsit, itaque obambulabat soluto pallio: plagarum notæ loquebantur, quid esset passus, & album prodebat autem. Hoc pacto iuuenes inhumanos omnis oburgandos ac reprehendendos exposuit. Laert. l. 6.

Idem. Midias cum Diogeni colaphum dedisset, Diogenes continuo exiit, Tria millia tibi in mensa sunt posita: per ludibrium illi gratulans, quod pro colapho tantum nummorum ex multa ad ipsum esset reditum, si lege ageret. At Diogenes postredie sumpro pugilum loro, eoque in pacto Midias, totidem verbis dixit: Tria millia tibi in mensa sunt posita. Aulus Gellius narrat de quodam, qui pro delictamento habebat, manu depalmare homines: moxque decumena quam in hoc circumferebat, numerabat multam: At Diogenes declarauit, non omnes esse ea patientia, vt multa contenti sint. Laert.

Tiberius Imperator. Diogenes Grammaticus sabbathis Rhodi disputare solitus, Tiberium ad se venientem, vt ipsum extra ordinem audiret, non admisit, sed per seruulum suum in septimum distulit. Is quum Romam venisset, & pro Caesaris foribus adlaret, cupiens illum salutare, Tiberius iussit, vt post septimum annum rediret. Nec alia poena tantam Grammatici superbiam vltus est. Eras. in lib. 6.

Timotheus Atheniensis quem iuxta Diogenem appellat Lucianus, quum egra ceteros esset inhumanissimis moribus, fugeretque consuetudinem hominum, solum Alcibiadem adamabat, ex osculabaturque. Id admiranti cuidam, causamque roganti, respondit: Ideo sibi charum esse adolescentem, quod perspiceret illum aliquando magno malo fore Atheniensibus, à quibus multis contumeliosis affectus esset. Eras. l. 5. apoph. Fulg. l. 9. c. 12.

Alcibiades nunciati, quod ipse eum comitibus morte damnatus esset Athenis: At nos, inquit, demonstrabimus illis Alcibiadem viuere, simulque sese ad Lacedaemonios contulit, ac bellum Decelium, ab urbe Decelia cognominatum, excitauit in Atheniensibus. Plut.

Philoxenus quum audisset suos versus à laterariis perperam recitari, lateres ipsorum comminuit, dicens: Vos mea corrumptis, ego vicissim vestra. Eras. l. 6. apoph.

Agellus. Quum puer quidam Agellio rege videtur captum è cauo pronaheret, musque conuersus monomantis manum, atque effugisset: Agellus indicauit his quibusdam xitq: Posteaquam minimum animalculum sic vlticentibus laeditur, quid viros oportet facere, cogitate: Ita dicitur vndecunq; captata occasione animum addere fludebat: videntores fierent aduersus hostem. Sed idem exemplum valet, ne quis quamlibet potens, iniuria pronocet infirmum: enim sapenmero, vt qui, sicut ait Flaccus, fragili quum dcentem, infrangit solido. Plut. in Lacon. apoph.

Demonides amissis furto crepidis, precatus est, vt eius quid rat pedibus conuenirent. Vltus est bene precari, quum illi precaretur malum vltidicet pedes distortos, quales habebat. ni des. Plut. in Lacon.

Chilon fratri querenti, quod Ephorus ipse non crederet, quod le esset: Ego, inquit, iniuriam ferre noui, tu non. Diogenes in vltio.

Thales rogatus quo modo quis facillime ferret informem? Si quis videat hostes maioribus malis obnoxios. Quomodo contemplatione felicitatis alienæ, suam calamitatem exat. Laert. l. 6.

Pitracum. Habens potestatem puniendi quempiam meliosius in ipsum exiterat, dimisit, inquit: Venia vltio est. Illa namque mitis est ingenii, haec autem ferri. Strab. in Meliss. par. 1. ser. 27. Max. ser. 7.

Bion familiares suos admonerat, vt hoc argumento proficere in philosophia, si iurgantes & conuulantes perirent, ac si recitarent versus illos Homericos.

Quis vltio dicitur? Quis vltio dicitur? Quis vltio dicitur? Quando vir haud nequam, nec stultus amice videtur Per multum salua atq; vale. Dii prospera dentent.

Laert. lib. 4. Xenocrates à Bione dictis laceffitus. Non sum, inquit, alius furus. Neque enim Tragedia, cum à Comedia taxatur, eam responso. Laert. l. 4.

Democritus dicere solebat, Prudentis esse futuram iniuriam cauere, indolentiae vero, quod factum est non vlticisci. Siph. in Prudentia.

Heraclitus dicebat, iniuriam magis extinguendam quam dium: Ex leuissimis offensis, si negligentur, nascuntur vltio gediae. Sed ad refingendum incendium, accurrunt contenti vero similitati citius addunt irritamenta. Laert. l. 6.

Socrates frequenter dicere solitus est. Peius esse iniuriam re, quam ferre, sentiebat eum non semper malum esse quum afficitur: sed potius huic qui bonis iniuriam inferat. Eras. libro 3.

Idem. Quum in via quidam illi per lasciuam calceam imping admiranibus quod id pateretur? Quid facerem, inquit, vltio tibus. vt vocaret hominem in ius: Ridiculum, inquit, quum me calce percussisset, diceretis mihi. Voca illi in ius: Nil pro inere esse inter asinum & hominem brutum, nullaque vltio dicitur: ac vehementer ab ius dum videri, non pau ab homine ab animante bruto passurus sit. Laert. l. 2.

Idem. Cum non iudicaretur illi à quo conuictus multum esset, oburgatus cur taceret? Mihi, inquit, suis dicitur quando quidem talis non sum, qualem ipse me esse dicit. Eras. apoph.

Idem. Cum Xantippe, in publico pallium marito detrahit familiares admoneret, vt tantam iniuriam manu vlticere: chre, inquit, nimirum vt nobis colluctantibus acclamet: Erates: Eia Xantippe: Nam huiusmodi vocibus spectatores deos inter se commissos. Maluit autem vir sapiens tolerare plurimum de se praebere, quam ridiculum exhibere spectantibus cum vxore certantis. Laert. l. 2. c. 1.

Idem. Quum Xanthippen diu rixantem tulisset in eadem domo sessus confedisset ante fores, illa magis irritata quiesce in fenestra perdidit eum socio. Ridetibus qui praeteribant, de Erates arridebat dicens. Facile diuinabam post tantum conuictum quaturam esse pluiam. Laert. l. 2.

Idem. Sunt qui putent Socratem simul aluisse domi diuam Myrtho & Xanthippen, proinde demiranti cuidam, in quodam dem vsum aleret duas mulieres, praeterim nixolas, nec eas duceret? Haec, inquit, me domi docent tolerantiam: quum vtendum est: harum moribus exercitatus commo dior ero: rum consuetudinem. Hunc percontorem A. Gellius facit. Eras. dem.

Idem. Alcibiadi demiranti, quod Xanthippen supra modum fam domi perperetur? Ego, inquit, iam pridem his sic aluisse non magis offendat, quam si rotæ, quæ aquam educit è parocidorem audiam. Nam is stridor molestissimus est infertis: cui qui quotidie audit, adeo moleste non fert, vt se audire neciam. Eras. libro 2.

Idem. E palastra redeuntem Enthydemum casu factus obduxit ad coenam. Illis autem inter se multa commentantur.

PC

POLYANTHES

Alexandrum cum nota deditur publico decreto accepisset puniendum, nec vltio affectu in com modo, nec incusavit: sed cum illum sui iustitiam locum haberet, effecit, & ipsum Lycurgum, & vitæ rationem quam cum eo egerat, prædicaret nec vitium modo, sed vniuersam civium educationem amaret, quam Lycurgus induxerat. Porro mali quod acciderat monumentum locauit dicitur in templo Minervæ, cui ab æreo delubro nomen Chalciæco deæq; cognomen tum addidit, vt Optiletis diceretur; nam Doræ Lacedæmonem incolentes, oculos optilos vocant, ab æreo quod Græcis sonat video. Insignis tolerantia exemplum, quæ ex hoste capitali reddidit amicum ac propugnatorem: quem etiam si necasset, vt ipsi licuit: nihil tamen minus ipse fuisset iustus, & vno legum statum defensore minus habuisset. *Plut. in Lac. Stob. serm. 17.*

Anonymus. Duo pueri inter se pugnant, quorum vna alteri lethale vulnus infixit. Puerorum autem sodales, cum saucius ille moriturus esset, possiciti sunt illi vindictam, sicque vulneris auctorem interfekturos. At ille: Nequaquam, inquit, peccat Deos. Non enim æquum est; quandoquidem & ipse hoc facturus eram, si anteuertissem, si que strenuus fuisset. Indolem vere Læconicam, qui vitæ ac moribus, iusto tamen victori faucebat: quod virtute non dolo superasset aduersarij. Quid talibus ingemis felicius si à teneris ad veram virtutem fuissent illius, potius quam militarem duritiam? *Plut. in Læcon.*

Alia quidam Læconi dicit, Mentiris: ille contra, Nimirum, inquit, liberi sumus, alii vero nisi vera dixerint, vapulant. Nihil commoratus est Lacedæmonius, sed, utrox conuicium elisit iocib; obiter raxans maledicum quod ipse non esset Lacedæmonius, atque ob id nec liber. Porro serui si quid fallant mendacio, locis emendantur. *ibid.*

Læconis cum Deos comprecantur, hoc veris addunt, vt possint iniuriam pati: quod nec enim iudicarent ad gerendum imperium, aut alioqui ad magnas res obundas idoneum, qui quavis iniuria commoueretur. *Plut. in Læcon. apoph.*

Archelaus, quem à quodam aqua conspersus esset, amicis illam aduersum eum qui hoc fecerat inflammantibus: Imò, inquit, non me conspersit, sed eum quem esse putauit. Quid hæc moderatione ciuilius? Hoc exemplo, facile decet iis ignoscere, qui licet in præpotentem, tamen imprudentes delinquant. *Plut. in apoph.*

Demetrius, Quum athletam reprehendisset, quod victor in Olympiis cultu illi vteretur, lapidem illi iracundus inculsit in caput, ita vt sanguis ex vulnere profunderet. Id factum indignè ferentes qui ad erant, hortati sunt, vt adiret proconsulem, sed ad medicum potius. Prius esse debet homini, vt malo accepto medeatur, quam regerat in alterum. *Eras. Rorer. l. 8. in apoph.*

Paulanias, Quum Atheniensium exules hortentur Paulaniam, vt aduersus Athenienses moueret exercitum, dicerent que, quod quum in Olympiis præconis voce pronuncietur victor, soli Athenienses ipsum exhibissent. Cum hoc, inquit, fecerint, in bene meritum, quid facturos et editis, si illis male fecero? Insigne moderationis exemplum, nihil tam atroci commoueri contumelia, at idem ingenij mire solertis argumentum, quod offerebatur, velut instigaturum Paulaniam animum ad suscipiendum bellum, id in partem diuersam retorqueret. *Plut. arch. in Læconicis. Idem supra tit. de Alalissa. ait vbi dicitur Philippo Regi Macedo.*

Agathocles, Obsidens urbem quandam nonnullis à muro conuicia in ipsum iaculantibus, dicentibusque, Figule, vnde militibus tuis perfoluis stipendium? Ille pacidus ad rideas respondit, Quum hanc cepero. At cum vrbe in potius esset, venderetque captiuos dixit: Si me denuo conuiciis affeceritis, apud heros vestros querat de vobis. Ciuilitèr illis exprobrans & intemptuam maledicentiam, & seruitutem maledicentia præmium. *Plut. in apoph.*

Epaminondas, Cuium suorum iniurias patientissime ferebat, dicens esse neas iraci patriæ: que madmodum parentum iniurias vlticisci pietas vetat. *Eras. lib. 5. apoph.*

Alexander, Cum accepisset esse quandam qui conuiciis ipsum impeteret: Regium est, inquit, quum facias bene, audi e male. Nihil hoc dicto generosius, quamquam idem & aliis ascribitur. *Plut. arch.*

Antigonus, Postquam quidam milites imprecantes regi audiens, nil dixit aliud, postquam incognitus eos è luto à via extraxisset, quam: Nunc conuiciis aspergite Antigonum, cuius virtus nunc laboratis: & benedicite eidem, qui ex his vos ærumnis liberat. *Erasmus lib. 4. apoph.*

Idem, Cum in exiguo quodam castello Græci obsiderent, & loci fiducia contemnerent regem, ob corporis deformitatem, ac nunc staturam humilem, nunc collisum nasum deridentes, Gaudete, inquit, & boni quippiam spero, quandoquidem & Silenum habeo in castris. Quasi diceret, sensuros eos esse suo tempore virum quem nunc derident. *Erasmus lib. 4. apoph. Vide proverbia. Silenus Alcibiadi.*

M. Cato à quodam in balneo percussus, obiurgatus ab amico, cur hoc pateretur: ait: Non memini me percussum esse. Sensit eam iniuriam aquo animo ferendam esse, cuius dolorem non diu sentias. *Plut.*

Idem, Quum Catoni causam in foro agenti, Lentulus attracha

pingui salina in mediam frontem quantum poterat capere, sit Cato faciem, ac dixit: Affirmabo omnibus Lentulus, qui te negent os habere. Os habere negantur, quos nihil potest quum eo facto maxime declarasset Lentulus, tamen Cato purulentiam eiularetur. *Erasmus l. 5. apoph. Idem supra de Doro.*

Tiberius Cæsar, in senatu dictis quorundam hominum honestis asperfus, admonitus vt maledicos puniret: Non tamen qui, habemus otii, vt implicare nos pluribus negotiis debemus hanc fenestram aperueritis, nihil aliud agi sinetis. *Erasmus apoph.*

Idem, Quæmadmodum iocis, conuiciis, famosis carminibus rumoribus frequenter impeteretur, amicis ad vitium huius respondit: In ciuitate libera, linguam mentemque liberam debere habere.

Theodosius ab amicis interrogatus, cur neminem corum afficeretur iniuria, capitis supplicio damaret: Viam mihi daretur, & mortuos ad vitam reuocaret. Docuit hoc centissimus princeps ad priuatas iniurias hominem debere cilem ad ignoscendum. *Erasmus lib. 8. apoph. h. 2. de p. 1. clef.*

In Fridericum Cæsarem tertium, cum nonnulli diuina iactantem, referentibus aulicis: An nescitis, inquit, Fridericum pes quasi signum ad sagittam expositos esse? Turres quibus prælatas ferunt, humilia te præterreunt. At nobiscum sagittis, si verbis tantum impetitur. Inuenis eum qui conuiciis dicta, quibus nihil leuius, formidat, vix toleraturum populum impetitur. *Eneas Sylvius lib. 1. Commentarior. de reb. p. 1. p. 1. h. 1.*

Alphonfus non nauis de se bene meritis, sed ipsum probum solitos lacere, cum sudisset: Regium esse, inquit, non solent facere, sed mala eam patientes audire. Legat nimirum mendacitissimum, Læcones Deos comprecatos, vt possent tantum quod neminem iudicarent idoneum ad gerendum imperium, quavis iniuria commoueretur. *Panor. rufinus lib. 2. de rebus p. 1. h. 1.*

Idem audiens à suis, quantum maledictis profunderetur aulicis suis respondit: in huiusmodi iniuriis non quid dicitur quo dicitur, in primis animaduertendum. *Idem lib. 2. de rebus p. 1. h. 1.*

Idem intellexit se multis maledictis à quodam apud eum ductum esse, qui tamen mox accessit imploraturus eius auxilium. Nec tamen indecore se gessit: imo parum hoc referre dixit, beneficentiam potius, quam vane dictorum memoriam esse. *lib. 1. de reb. gessit Alphonfus.*

Ludouicus XII. Gallus rex, Lutiduni, viuentæ Caroli V. ge, deprehensus à quibusdam aulicis, multis verborum contumacitæ vexatus est: Carolus mortuo, propter Ludouici ad regnum reuocatum turbati aufugerunt: sed ille absentes sua sponte reuocatus, sine que restituit dignitati, dicens, Priuati personam exarbitratus hæc maledicta non curo, neque vicili decreui. *ibid.*

Alexander, cum in Hammonis templum venisset, inter sacerdotes senem, à quo filius appellatus erat, nam quis eorum peresset qui patrem Philippum interfecissent? Quid hæc rex potentissimus, insitum & fixam animo suo vitium, quam rabat erga eos qui Philippum patrem offendissent. *Plut. in Alex.*

M. Ermus, Rebus in summam desperationem adductis, quibus atque amicis paucos apud se habere, sublati oculi illum stellis plenum, dixit hunc versiculum Græcum et tragædiam:

Zō, pēdē dōvōs tōvōv' ēv' aīvōs vāvōv' Nec ro lacueris: & supreme lacuer!
Horum malorum quisquis auctor extiterit.

Veluti impreans Cæleri vindictam à diis. *Erasmus lib. 4. apoph.*

C. Figulus in petitione consulatus repulsam passus est. Mæcius tulit, quod patrem haberet bis consulem. Ad hunc eum per die comitorum complures venissent consulendi gratia (nam iuris ciuiliis peritissimus) omnes dimisit, ite præfatus: Omnia fulere scitis, consulem vero nescitis. *Erasmus lib. 5. apoph.*

Seuerianus, Hædrianus Imperator, Seuerianum, & Fulcum nepotem, eo quod moleste ferre viderentur, Commodum Læconis imperij successorem designatum, iussit occidi: quorum ille generarius erat, hic annos natus decem & octo, Senex autem cum leti iugulandus poposset ignem, in senioque thure dixit: Vos stator, me nihil sceleris commisisse: nec aliud improcor, Hædrianum vt quum volet mori, non possit. Idque euenit adeo vt barbarus ductus qui ferō mortem pro beneficio daret, aufugerit. *Suetonius vita Hædria.*

Theodosius, Aliquando ex familiaribus cuidam dicens:

PO

POLYANTHUS

ab eo morte multatorum esse qui iniuri ei fuisset. Vnam etiam eos in vitam reuocare possem, qui in vitam sunt. *Nicephor. Callist. lib. 14. capit. 3. Ecclesia.*

Pyrrhus, monachus, vir omnium sanctissimus olim *Pyrrhus, monachus, vir omnium sanctissimus olim* *Pyrrhus, monachus, vir omnium sanctissimus olim*

aut alium tyrannidis successorem adiungunt. ne desitior si quid acciderit. *Lib. 8. c. 25.*

Roterodami. Quaedam remedia tristiora sunt ipso morbo, vltius lit oppetere mortem, quam his acupari salutem: veluti fugere sanguinem e vulnere reperi gladiatorum morientium: Ita quandoque fatius ferre iniuriam, quam maiore in commodo vlci: ferre pacem, etiam si parum colam odam aut aequam, quam bellum cum immentis malis suscipere. *in Simi.*

Thruers. Bont filii non solent iniuriam iniicem reponere: sed patri deponere: Ita Christiani illarum malum non debent referre, sed coelesti patri vindictam credere. *in apoph. 121.*

¶ SIMILITVDINES.

Sicut malefactorum plurimos carcerem dntissime tenent, ita iudex, adeo vt plerumque vitam illic finiant, & alios aliquos punire vult, vnum ex illis, aut duos eminentes, circumstantibus omnibus ita demum ad mortem accipit, atque ad terrorem ceterorum, sic vtendum sibi videtur: Ita Deus cum nos emendare vult, non omnes vna punire necessarium existimat, sed aliquos rapient ex iis, quos corrigendos nouit, potentiam atque iram ostendit suam, ut hac vilitate molles: quippe malos ad excranda, si non horatur, & bonos cautiore efficit. *Libro 1. de prom.*

¶ ADAGIA.

Canis vindictam, xviii. dicitur. In eos, qui prater expectationem penas dant is, quos aliquando laferunt.

Oinatus ex tuis virtutibus. Terentius in Adelpis ironice loquitur: Si regni possiderem ortus, tuus esset ex tuis virtutibus. Id est, haberes pramiam tuis factis digna. Repent Deus nocentem, vix dicit tui aditior.

Quam vltio contigit improbis, quasi deum in remissa. Sero Iupiter dignitatem in seipsum. *Abis, xxi. ab. xviii. eis, xxi. d. p. 102.*

Senarius proverbialis in eos, qui sero quidem, sed aliquando tamen pro male factis dant penas. Semper virgines tutae, ac a peccando. Erines enim malefactorum scelerum corrupti non queunt, quo minus penas sumant de is, qui commuerunt, atq; hoc a se dicitur virgines.

Mali bibunt improbitatis fecem. Dicit solium, vbi pama malefici digna, meritis contigit. Dant nach man ringi da nach gelangt. Darnach werck, darnach lohn. Sus acina dependes. *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.*

Quadrabat vbi pusillum commodi, magno dependitur malo. Es wird dir bekommen, wie dem Hund das gras. Es wird dir dein liebter Hals tosten. Du wirst es noch mit der Haut bezahlen. Placiada, *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.*

Placiada, *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.* Plus archus offendit, dicit consueuisse de deprehensis adulteris & contumeliose sicut merentur, *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.*

Hipparchorum tabulas, *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.* Dicit conueniet, quos non impune significabimus si se ad peccata.

Habet. Quam obrigit alicui quod expectat, aut quo dignus est, Terent. Longa regum manus. Quod ab Ouidio scriptum est.

An nefcis longae regibus esse manus? Nimirum quod per suos, quibus brachiorum vice videntur, possunt etiam procul distans assigere. Scarabeus aequilam quatit, *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.*

Quum imbecillior atq; impotentior mali quippa mollior, struisque insidias inimico longe potentiori. Pomeri canes. Dicit solium, vbi quis nouo casu panis daret is, quos aliquando lafferet. *Diogen.*

Improbis consilium in extremum incidit malum. *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.* In enim qui posse quatuor diu peccatis impune tandem in calamitatem incidit. *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.*

Quod dicit consueuit, quos sceleribus nouo quodam & improprie casu probris selestis penas dant is, quos laferunt. Diu lanceo, habent pedes. *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.*

Enigma prouerby indicat, Deos ad scelerum vltionem lente quidem procedere, sed tamen aliquando de malefactis panam sumere. *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.*

Oreus genius, *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.* Diogenianus inquit, hunc seociam & arrogantiam non sinere vltam. *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.*

Adraha Nemelis, Rhamnusia Nemtelis, *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.* Licebit sit, vel in eos quibus ob insolentiam & arrogantiamq; fortuna ad commutationem mutatur: vel qui a rebus florentissimis ad calamitosam fortunam redacti sunt. *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.*

Ad Deorum aures peruenit, eis dicitur, *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.* Vbi facinus aliquod clanculum patratum resciscitur ab is, quo possunt vel remoueri recte factum, vel punire secus admissum. *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.*

Bos lassus fortius higit pedem. Potest allusum videri ad hoc quod iuuenes corporis agilitate praepollent. Senes in stataria pugna ac viribus superiores sunt. *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.*

Euenit malo male. Quum scelerato casum euenit, quod omnes imprecabuntur & operabunt. *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.* Osi dicitur, *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.*

Expulerunt inimici precamina Diu. *in xviii. d. xviii. d. xviii. d.*

non potest, nisi vlciatur eum qui prouocauit, simili qui placari noluit, nisi mater pauimentum pulset; aut amant am obuietur. *Hom. 30. tom. 4.*

quos gestans, seque ipsum combrens vt alicui nocent, quos iram, & querit vindictae tempus. Ipse multo tempore alterum modicum torquet: imo forte nunquam dantur. *Hom. 30. tom. 4.*

excelsans super irato dicit vel factis dicit, Ego illa non dicitur, quae verba idem est, ac si diceret, Manus sunt, non vultus.

quos canes, saxa mordere conantes, quando iacentes non possunt. Ita & illi qui homini irato conuiciantur, aut conuiciantur. Ipsi enim sunt ira, vel diabolo potius, instigati, & conuiciantur.

Proinde ac medicus, simul ac inflammantem & facientem partem, latentem tamen obseruauerit, iudicat necessarium sectionem: hoc ipsum Scriptura nominat indignationem, & iudicium insequitur sectio, cruciatum parans in eo qui non iudicium illudra Dei dicitur. *in cap. 4. tom. 4.*

in cenno aiomata non inueniuntur: Ita neq; caritatem in anima iniuriarum memori. *Ad Paulinum pres.*

Cibo iuxta naturam vitur is, qui eflurit: At vindicta debet necesse fuit eam, necesse fuit, *in mor.*

videns puerum volentem incipere quippiam, ipse arreptum facit: Ita ratio vindictam eripiens ira, vilitate castigat.

Mater modo lactat filium, nutrit, fouet, modo flagellat: magis tamen procedit de pietate materni pectoris, quam quae flagellare hoc naturali pietate facit, illud a filio notata: Ita & filius Dei naturaliter bonis nobis exhibet pietatem, prouocans nostris peccatis facit vitionem. *De naturae*

Si quis habeat rem, domum, familiam, seruique eius patientiam, domini omnia inuaserint, ipsi bonis eius: ipsi ipsos familia eius honoret, dominus autem contemnat, deridetur, elingatur: vt umque sapiens esse possit, quam melius non vindictae, iussu rebus eos perfrui paratur, in aduocat potestatem: Quae tanta in quoquam potest potentia, sit tamen patientia non inuadenda est, & non ita potest quidam: Sed facile est ferre contempum. Quid si fiant illa, quae necesse dicuntur? Etenim quere si quis paterfamilias liberis interfectis, viore occisa, incensa domo, supplicium de fructu am acerrimum sumperit, virum is clemens ac miserum, nihil manus & crudelissimus esse videatur? Quod si eius modis ignoscere crudelitatis est potius quam pietatis, non inuadit in Deo, ad ea quae iniuste fiunt, non commoueri. Nam ita tanquam Dei domus est, & homines tantum serui: quibus non sit nomen eius, qualis aut quanta patientia est, vt honoris cedat, praua, & iniqua fieri videat, & non indignetur quod iam & naturale est ei, cui peccata non placent. *De ira Dei,*

potest in nostris subiectos coercere debemus. Ita etiam in vltiorum Deus coercere debet, quod vt faciat, arascatur, quae sequitur natura est bono, ad alterius peccatum moueri & *Lib. de ira. c. 2.*

Quemadmodum reus paribus sententiis absoluitur: Sic in vltio patia malefici merita sunt, magis meminit benefactorum iniuriarum. *Apud Eras.*

Alps pestilentissimum malum no vagatur, nisi cum commaterefectorem pertinacissime persequitur. Ita tyranni filiu,

